

A. Szafran

I ogólnopolska konferencja adwokatury czechosłowackiej

Palestra 8/6(78), 67-69

1964

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Niemniej jednak jeśli takie postanowienie zapadnie i jego odpis będzie złożony komornikowi, to komornik będzie musiał, zgodnie z art. 568 § 1 pkt 3 i art. 366 k.p.c., postępowanie zabezpieczające umorzyć, gdyż tytuł, na którym było ono oparte, został pozbawiony skutków prawnych.

A. B.

Z ZAGRANICZNEJ PRASY PRAWNICZEJ

I ogólnokrajowa konferencja adwokatury czechosłowackiej

odbyła się w Pradze w dniach 19 i 20 listopada 1963 r.

Konferencji tej poświęcono w całości numer styczniowy czasopisma „Zprawy advokacie” oraz częściowo następny numer marcowy z 1964 r. Ponadto zadania adwokatury czechosłowackiej, określone uchwałą Konferencji, omówił obszernie nowo wybrany prezes Zarządu Centrali Adwokatury, dr Zdeněk Hrazdira, na łamach numeru 1 czasopisma „Socialistická zákonnost” z r. 1964.

Udział w Konferencji wzięło 79 delegatów, wybranych na walnych zgromadzeniach wojewódzkich izb adwokackich, oraz 57 zaproszonych gości. Konferencja dokonała wyboru nowych władz (Centrali Adwokatury Czechosłowackiej i Słowackiej Centrali Adwokatury), które wybrały ze swego grona prezesów i wiceprezesów.

W toku obrad omówiono kierunki rozwojowe adwokatury czechosłowackiej w ostatnich latach, jej najżywotniejsze sprawy bieżące oraz perspektywy na przyszłość. Najwięcej interesującego materiału dostarczył referat ustępującego prezesa Centrali, dra Otomara Bočka.

W okresie pięcioletniej kadencji ustępującej Centrali umocniły się formy pracy zespołowej, pogłębiała się też socjalistyczna świadomość adwokatów. Okres ten był jednocześnie okresem walki z pozostałościami kultu jednostki, z atmosferą niechęci i podejrzliwości wobec adwokatów ze strony organów wymiaru sprawiedliwości i bezpieczeństwa publicznego, jako też z brakiem odwagi i wiary w skuteczność działania po stronie samych adwokatów. Walka ta została już w zasadzie pomyślnie zakończona.

Skutki tych niesprzyjających warunków pracy adwokata działały jednak niemal do ostatnich czasów, co dało się zaobserwować w stale malejącej liczbie adwokatów. Dopiero w drugim półroczu 1963 r. proces ten został zahamowany i w okresie obrad Konferencji istniała już tendencja do przekroczenia planowej liczby adwokatów. Istnieje jednak groźba ponownego załamania się tendencji wzrostowej, a to na skutek tego, że znaczny odsetek czynnych obecnie adwokatów stanowią ludzie, którzy w niedługim czasie odejdą na emeryturę. Do ostatnich czasów obserwuje się wzrost średniego wieku adwokata: o ile w r. 1958 wynosił on 47,4 lat, o tyle w r. 1963 osiągnął już 48,5 lat. Wymaga to wydatnego zwiększenia dopływu młodych kadr. W r. 1963 przybyło 17 aplikantów adwokackich, w r. 1964 ma ich przybyć 30.

Ogólna liczba adwokatów w Czechosłowacji w r. 1962 wynosiła 718, przy czym rozmieszczenie ich na terenie kraju jest bardzo nierównomierne. Szczególny niedobór kadr adwokackich odczuwają rejony pograniczne.

Obciążenie pracą zwiększało się nie tylko w wyniku topnienia szeregów adwokackich, lecz także na skutek stale rosnącej liczby spraw. W r. 1962 adwokaci zastępowali w 125 372 sprawach (nie licząc doraźnej pomocy prawnej), co w porównaniu z rokiem 1960 stanowiło wzrost o 7%, natomiast w I półroczu 1963 r. wzrost ten w porównaniu z rokiem 1960 wyniósł już 10,1%. Bardzo charakterystyczny jest przy tym zwiększający się udział obrońców w sprawach karnych, albowiem przy malejącej ogólnej liczbie procesów karnych liczba spraw, w których brali udział adwokaci, wzrosła w I półroczu 1963 r. w porównaniu z rokiem 1960 o 48%. Sprawy, w których byli ustanowieni obrońcy, stanowiły w roku 1961 37,9% ogółu spraw karnych, a w r. 1962 już 42,2%.

Obecnie spośród spraw powierzonych adwokatom sprawy karne stanowią 28,7%, sprawy cywilne 45,8%, wreszcie inne sprawy 25,5%.

O tym, jak potrzebna jest ludności fachowa pomoc prawna, świadczy m. in. to, że w okresie ostatnich lat w sprawach o odszkodowania za wypadki w zatrudnieniu, w których pełnomocnikiem był adwokat, zaledwie 7% powództw oddalono w całości, natomiast w takich samych sprawach, w których poszkodowani dochodzili roszczeń bez pomocy adwokata, odsetek powództw całkowicie oddalonych wynosi około 40.

W r. 1961 nastąpiła regulacja płac, w wyniku której średni miesięczny zarobek adwokata wzrósł o 218 koron.

W dyskusji, jaka rozwinęła się w toku obrad Konferencji, najwięcej uwagi poświęcono problematyce 1) organizacji i systemu studiów problemowych, prowadzonych przez specjalne kolegium przy Centrali i jego sekcje specjalistyczne, oraz 2) wykorzystania dorobku tych studiów w codziennej praktyce poradni adwokackich.

Uchwała Konferencji wytycza najważniejsze kierunki działalności adwokatury czechosłowackiej na najbliższe lata.

W dziedzinie pomocy prawnej w sprawach karnych kładzie ona szczególny nacisk na aktywny udział obrońców w postępowaniu przygotowawczym. W innych sprawach zaleca m. in. wzmoczenie wysiłków zmierzających do pojednania stron w sprawach małżeńskich, rozszerzenie zakresu pomocy prawnej dla pracujących w dziedzinie prawa pracy, zwiększenie pomocy dla rolniczej spółdzielczości produkcyjnej. Uchwała wskazuje na doniosłą rolę adwokatury w dziedzinie popularyzacji prawa, zwłaszcza jeśli chodzi o nowe kodeksy (prawo rodzinne, prawo cywilne, postępowanie cywilne, prawo pracy). Jedną z dróg podniesienia poziomu pracy zawodowej adwokatów upatruje uchwała w ich specjalizacji, którą należy popierać przez właściwą politykę kadrową i płacową oraz przez odpowiednie pociągnięcia organizacyjne. Uchwała domaga się pogłębienia i lepszej koordynacji pracy Kolegium Studiów przy Centrali Adwokatury i jego sekcji specjalistycznych oraz adwokackich kółek kształceniowych. Dużą wagę przywiązuje też do przyjmowania i kształcenia aplikantów adwokackich. Uchwała wskazuje m. in. na możliwość doboru nowych kadr aplikantów spośród najzdolniejszych pracowników administracyjnych adwokatury, którym należy w tym celu ułatwić ukończenie zaocznych studiów prawniczych.

W dziedzinie współpracy międzynarodowej uchwała zaleca nawiązanie ścisłych kontaktów z adwokatami Związku Radzieckiego i innych krajów socjalistycznych dla wspólnego rozwiązywania podstawowych problemów adwokatury socjalistycznej oraz dla wymiany doświadczeń.

W zakresie spraw finansowych uchwała postuluje w szczególności opracowanie nowej taryfy opłat za czynności adwokatów, uwzględniającej w sposób bardziej

doskonałą ilość i poziom oraz społeczną doniosłość włożonej pracy, jak również stopień trudności opracowywanych zagadnień. Postuluje także dalszą zmianę systemu plac adwokatów w celu lepszej realizacji socjalistycznej zasady wynagradzania według pracy, z jednoczesnym uwzględnieniem szczególnie trudnych warunków pracy w rejonach pogranicznych.

A. Szafran

Jubileusz 50-lecia pracy w zawodzie adwokackim adwokata Jana Gadomskiego

W związku z 50-leciem pracy zawodowej adwokata Jana Gadomskiego Zgromadzenie Delegatów Wojewódzkiej Izby Adwokackiej we Wrocławiu, które odbyło się w dniu 28 kwietnia 1964 r., na wniosek Rady Adwokackiej we Wrocławiu powzięło następującą uchwałę:

„Zgromadzenie Delegatów Wojewódzkiej Izby Adwokackiej we Wrocławiu, odbywające się w dniu 10 maja 1964 r., wyraża głębokie uznanie dla adw. Jana Gadomskiego z powodu Jego niezwykłych zasług w pracy dla adwokatury w czasie 50-letniego wykonywania zawodu adwokata”.

Uzasadnienie tej uchwały brzmi, jak następuje:

„W listopadzie 1963 r. upłynęła 50 rocznica wykonywania zawodu adwokata przez adw. Jana Gadomskiego.

Adw. Jan Gadomski wskutek swoich wielkich cech charakteru, wielkich zdolności prawniczych, sumiennosci i rzetelności pracy oraz dzięki oddaniu i wierności szczytnym zadaniom adwokata — jest wybitną postacią naszego środowiska adwokackiego.

Adw. Jan Gadomski, członek pierwszej Rady Adwokackiej na terenie Dolnego Śląska, przewodniczący pierwszego Walnego Zgromadzenia Wojewódzkiej Izby Adwokackiej we Wrocławiu, przewodniczący pierwszego Zjazdu Adwokatury w Warszawie, członek Wyższej Komisji Dyscyplinarnej w latach 1956 — 1959 i członek obecnie urzędującej Naczelnej Rady Adwokackiej — dobrze zasłużył się adwokaturze i społeczeństwu”.

Zamieszczając powyższą uchwałę, Redakcja „Palestry” składa ze swej strony Czcigodnemu Jubilatowi życzenia długich lat życia i dalszej owocnej pracy dla pożytku i dobra adwokatury polskiej.